

טבת חט"ו

העבודה דחודשי החורף הוא בירור הגוף מצ"ע, וזהו שטבת הוא "חודש שהגוף נהנה מן הגוף" – שהעצמות (גוף ועצם הדבר) נהנה מבירור הגוף.

טבת הוא חודש שבו "הגוף נהנה מן הגוף". ונהנה, גשמיות נשתלשל מרוחניות, ואם כן בחדשי הקיץ, כשהשמש מאירה בחום, נקל יותר לעבוד את ה' ולהרגיש את שמש הוי', ובחורף קשה יותר. ולכן בקיץ העבודה היא עבודת הנשמה ובחורף הוא העבודה לברר את הגוף מצ"ע. וזהו "הגוף נהנה מן הגוף" – שהעצמות - שהוא גוף ועצם הדבר – "נהנה מן הגוף" - מהעבודה דבירור הגוף ונה"ב.

וזהו הקשר לחנוכה שחל בחודש טבת, שענין חנוכה הוא "והוי" – עצמות – "יגיה חשכי", שהחושך עצמו יאיר. ועד שנרות חנוכה אינן בטלים גם בזמן הגלות, שבכוחם להאיר גם את הגלות. וזהו הקשר לעשרה בטבת שענינה עשיית תשובה על הענינים שגרמו לגלות.

וזהו הקשר לכ"ד טבת, ששכל אנושי הקר ישיג אלוקות שזהו תחית המתים.